

Μόνο μιά νέα μένει ὀρθή.

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΤΡΑΙΝΟ

ΤΗΣ ΤΡΕΜΠΛΑ

Ἡ σκηνή στὴν πρώτη θέσι τοῦ ὑπογείου σιδηροδρόμου στὶς τέσσερες τὸ ἀπόγευμα. Ὅλα τὰ καθίσματα εἶνε πασιμένα καὶ μόνο μιά νέα μένει ὀρθή.

Εἶνε ὁ ἰδεώδης τύπος τῆς Παρισινή: ξανθὴ, ὠμορφη, λεπτή, κοκέτα. Τὸ ἀρώμα πού ξεχνῆται ἀπὸ τὸ κορμί τῆς, μοιάζει μὲ ἀγγελιαφόρο τῶν θελήτρων τῆς.

Μπροστά τῆς, στὸν πῶ κοντινὸ πάγκο, κάθονται κοντὰ-κοντὰ ἕνας γέρος κύριος, κομμά ἐξηνταριά χρόνων, μὲ ἄσπρη γενειάδα καὶ μοιρολί κα' ἕνας νέος ξυρισμένος εἰκοσιπέντε περίπου χρόνων. Κ' οἱ δύο, ὁ καθένας γιὰ τὴν ἡλικία του, ἀντιπροσωπεύουν τὸν τέλειο τύπο τοῦ κομποῦ

κυρίου καὶ φαίνονται σὰν νὰ γῆραν μόλις ἀπὸ τὰ φηγουρίνα κάποιου μεγάλου γάρτη τοῦ Λονδίνου.

Ο ΓΕΡΟΣ ΚΥΡΙΟΣ (ἀπὸ μέσα του, κυττάζοντας τὴ νέα γυναίκα). — Θεέ μου! Θεέ μου! Πόσο ὠμορφη εἶνε! Τί μάτια! Τί στόμα! Μὰ ἐπιτρέπεται νὰ εἶνε μιά γυναίκα τόσο ὠμορφη; Πραγματικά, ἡ ὠμορφιά καταντάει σκάνδαλο, ὅταν εἶνε τόσο μεγάλη! Τρομερό!... Τέτοια πλάσματα εἶνε φτιαγμένα γιὰ ν' ἀναστατώνουν τὴν φτωχὴ μας καρδιά... Γιὰ νὰ μὴ συγκινηθῆ, γιὰ νὰ μὴ ἀναστατωθῆ κανεὶς, μπροστά σὲ μιά τέτοια ἀγγελικὴ ὠμορφιά, πρέπει νὰνε ἀπὸ ξύλο ἢ ἀπὸ πάγο... Πόσο θάρρος καὶ λογικὴ χρειάζεται, ἀλήθεια ὁ ἄντρας γιὰ νὰ θυμάται, σὲ μερικές περιστάσεις ὅτι δὲν εἶνε κτῆνος! Νά, ἐγὼ, παρ' ὅλη τὴ σοβαρότητά μου καὶ τὴ λεπτότητά μου, νοιώθω μιά ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη νὰ μιλήσω σ' αὐτὴ τὴ νέα γυναίκα! Ἴσως θὰ ἦτιν εὐγενικὸ νὰ τῆς προσφέρω ἕν πρώτοις τὴ θέσι μου... Ναι, αὐτὸ ἀπαιτεῖ ἡ σιοχειώδης εὐγένεια... Καὶ ὅμως εἶχα ὀρκισθῆ νὰ μὴ παραχωρῶ τὴ θέσι μου παρὰ μόνο σὲ ἡλικιωμένες κυρίες, ἀπὸ τότε πού μιά κοπέλλα πῆρε τὴν εὐγένειά μου αὐτὴ ὡς ἐρωτικὴ ἐκδήλωσι... Δὲν θάταν ὅμως καλύτερο νὰ τῆς παραχωρήσω τὴ θέσι τοῦ ὁ διπλανός μου;... Ἐτσι ἐκείνη θὰ καθότανε δίπλα μου καὶ τὰ πράγματα θὰ γινόντουσαν πιο ἀπλά... Μὰ δές τον, δὲν κουνιέται καθόλου... Ἄ! οἱ σημερινοὶ νέοι εἶνε πραγματικοὶ γαϊδάροι... Μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ δώσω ἕνα μάθημα σ' αὐτὸν τὸν ἀγενῆ θάπρεπε νὰ σηκωθῶ... Μπα! δὲν θὰ μὲ καταλάβαινε... Ἄν τουλάχιστον ἡ εὐγένειά μου μοῦδινε τὴν εὐχαρίστησι νὰ τὴν πλησιάσω καὶ νὰ τῆς μιλήσω... Μὰ ἡ ἀλλαγὴ τῶν θέσεων δὲν θὰ μετέβαλλε καὶ τὴν ἀπόστασι πού μᾶς χωρίζει... Τότε;... Καὶ ὅμως φαίνεται ὅτι ἡ νέα αὐτὴ θέλει νὰ κάτση καὶ λυπᾶμαι νὰ τὴν βλέπω ἔτσι ὀλόρθη... Ἄς σηκωθῶ... Μὰ ὄχι, μοῦ πονᾶνε πολὺ τὰ νεφρά...

Ο ΝΕΟΣ ΚΥΡΙΟΣ (πού τὸν εἶχε κυριολεκτικῶς γοητεύσει ἡ ὠμορφιά τῆς νέας). — Θεέ μου!... Θεέ μου!... Ποτέ μου δὲν ἔχω δεῖ τέτοια ὠμορφιά!... Κι' ὅμως, ἕνας Θεός, ξέρει πόσες ὠμορφες γυναῖκες κυκλοφοροῦν στὸ Παρίσι. Τὶ γοητευτικὴ καὶ λεπτὴ ἔκφρασι πού ἔχει τὸ πρόσωπό τῆς... Καὶ πῶς ξέρει νὰ ντύνεται σοβαρά, μὰ καὶ ὑπέροχα συγχρόνως... Δὲν ἔχει, ἔστω κι' ἂν πρόκειται νὰ μὲ στείλῃ στὸν διάβολο, δὲν θὰ τὴν ἀφήσω νὰ μοῦ ξεφύγῃ... Χωρὶς νὰ θέλω νὰ ξεγελάσω τὸν ἑαυτό μου,

σεις αὐτές.

Μὰ πρέπει ἀκόμα ν' ἀναφέρωμ καὶ τὶς τελευταῖες παρατηρήσεις τοῦ Γερμανοῦ ἐπιστήμονος: Ἀντιθέτως πρὸς ὅ,τι πιστεύουμε, ὅταν θυμώνουν ἡ γυναῖκες, τ' ἄψυχα πράγματα δὲν διατρέχουν μεγάλο κίνδυνο. Ἀπὸ τὶς 145 γυναῖκες μόνο ἡ δέκα ἔσπασαν ἕνα ἀνθοδοχεῖο ἢ ἕνα γυαλικὸ πού βρέθηκε μπροστά στα χέρια τους. Ἡ περισσότερες τὰ ἔβαλαν μὲ τὴν πόρτα. Τὸ χτύπημα τῆς πόρτας φαίνεται πῶς εἶνε ἕνα πρώτης τάξεως καταπραυντικὸ γιὰ τὶς θυμωμένες κυρίες. Ἐπίσης 16 γυναῖκες ξέσπασαν σὲ γοερά κλάματα καὶ σὲ θλαστήμιες καὶ τέλος — τί περίεργο! — μιά μόνο... ξεκαρδίστηκε ἀπὸ τὰ γέλια!...

Γιατί λοιπὸν θυμώνουμε; Ἐ, νά, γιατί ἔτσι ἀρέσει ὄχι σ' ἐμᾶς, ἀλλὰ σ' ἐκείνους τοὺς διαβολομένους ἀδένες μας.

ΠΩΛ ΜΑΡΤΙΝΕ

μοῦ φαίνεται ὅτι μὲ πρόσεξε κιόλας... Γιατί νὰ μὴν κάθεται δίπλα μου, ἀντὶ αὐτοῦ τοῦ γέρου; Ἐτσι θὰ μπορούσα νὰ τῆς μιλήσω εὐκόλα... Ἀλήθεια, θὰ ἔπρεπε ἴσως νὰ τῆς παραχωρήσω τὴ θέσι μου... Ναι, αὐτὸς εἶν' ἕνας τρόπος κοινὸς μὰ σίγουρος, νὰ τῆς ἀποδείξω τὴ συμπάθειά μου καὶ νὰ κερδίσω ἴσως τὴ δικὴ τῆς... Μπα! αὐτὸ δὲν πιάνει σήμερα πειά! Εἶν' ἕνα πολὺ παλῆ κόλπο. Κι' ἔπειτα, ὄχι μόνο θὰ ἐξακολουθήσουμε νὰ εἶμαστε μακριὰ ὁ ἕνας ἀπ' τὸν ἄλλο, μὰ καὶ τὰ μπόρ τοῦ καπέλλου τῆς, ὅταν θὰ εἶμαι ὀρθιος, δὲν θὰ μ' ἀφήνουν νὰ τὴν βλέπω... Ὅχι, θὰ μείνω στὴ θέσι μου.

Η ΝΕΑ ΓΥΝΑΙΚΑ (ἀπὸ μέσα τῆς, ἀφοῦ ἔρριξε μερικὰ φευγάλα βλέμματα στὸ νέο). — Εἶνε πολὺ χαριτωμένος αὐτὸς ὁ νέος. Μὰ κι' αὐτὸς μὲ θρίσκει τοῦ γούστου του... Εἶνε φανερό αὐτό. Κρίμα μόνο νὰ μὴν κάθομαι δίπλα του στὸν πάγκο, ἀντὶ αὐτοῦ τοῦ ἀναιδοῦς γέρου, πού μὲ κυττάζῃ ὀλοένα καὶ δὲν ἔχει τὴν εὐγένεια νὰ μοῦ προσφέρῃ τὴ θέσι του... Χωρὶς ἄλλο, ἂν καθόμουν δίπλα του, αὐτὸς ὁ νέος θὰ μοῦ εἶχε μιλήσει κιόλας κι' αὐτὸ θὰ μὲ διασκέδαζε πολὺ... Θὰ τοῦ ἀπαντοῦσα ὅμως κι' ἐγώ; Γιατί ὄχι; Φαίνεται ἔξυπνος καὶ μὲ καλὴ ἀνατροφή... Καὶ τί θάλεγαν οἱ ἄλλοι ἐπιβάτες; ὦ! ἐκτός ἀπὸ τὸν γέρω, ὅλοι φαίνονται ἀπασχολημένοι καὶ δὲν μὲ προσέχουν καθόλου...

(Ἡ ἐπιθυμία τῆς νὰ καθῆσῃ ζωγραφίζεται ὀλοένα καὶ πῶ πολὺ στὸ πρόσωπό τῆς).

Ο ΓΕΡΟΣ ΚΥΡΙΟΣ (ἀπὸ μέσα του πάντοτε). — Ἀδύνατον νὰ κάνω διαφορετικὰ... Ἡ εὐγένεια, οἱ καλοὶ τρόποι τὸ ἐπιβάλλουν! Ἄργησα κιόλας πολὺ νὰ τῆς παραχωρήσω τὴ θέσι μου... Ἀπὸ τὶς εὐχαριστίες τῆς θὰ καταλάβω ἂν πρέπει νὰ ριψοκινδυνέψω νὰ τὴν παρακολουθῆσω στὴν ἔξοδο γιὰ νὰ τῆς προσφέρω ἕνα τσαί. (Σημειώνεται, κάνει ἕνα βῆμα πρὸς τὴ νέα, τὴ χαιρετάει, ὑποκλίνεται ἐλαφρὰ καὶ ψιθυρίζει τὴν καθιερωμένη φράσι): Δεσποινίς καθῆστε, σᾶς παρακαλῶ...

Ἐκείνη σκέπτεται: «Ἐπὶ τέλους ἔ. Λέει, χαμογελώντας ἐλαφρὰ ἕνα: «Εὐχαριστῶ ἔ» καὶ πηγαίνει καὶ κάθεται.

Ἡ ἴδια χαρὰ φωτίζει ξαφνικὰ τὰ πρόσωπα τῶν δύο νέων πού κάθονται πειὰ δίπλα-δίπλα... Μερικὰ δευτερόλεπτα φθάνουν γιὰ ν' ἀρχίσουν νὰ μιλοῦν σὰν παλῆοι φίλοι.

Στὸν πρῶτο σταθμὸ, σηκώνονται κ' οἱ δύο... Ἐκείνη τοῦ δίνει — ἀλάνθαστος οἰωνὸς ἔρωτος — τὸ μικρὸ γαντοφορεμένο χέρι τῆς καὶ πηδάει, ὕστερ' ἀπ' αὐτόν, ἔξω. «ΕΞΟΔΟΣ»

γράφει μιά πινακὴ στὸ σταθμὸ «ΕΥΤΥΧΙΑ» τὴ διαβάζουν οἱ ἴδιο νέοι. Καὶ νὰ τοι τώρα πού βαδίζουν χαρούμενοι πρὸς τὸ Παρίσι, τὸ φῶς, τὰ χαρὰ, τὸ ὄνειρο, τὸ ἄγνωστο!

Ο ΓΕΡΟΣ ΚΥΡΙΟΣ (πού ἀπ' τὸ θαγόνι τοὺς παρακολουθεῖ μὲ τὸ βλέμμα). — Ὁραῖα μοῦ τὴν ἔφεραν... Μὰ αὐτὰ ἔχουν τὰ γεράματα!... Εὐτυχισμένα νειάτα!...

(Ἐνα δάκρυο κυλάει ἀπ' τὰ μάτια του).

TREBLA

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ ΑΔΥΝΑΜΙΕΣ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΜΔΡΩΝ

Ὁ βασιλεὺς τῆς Πολωνίας Βλαδίσλαος, μολονότι πολὺ γενναῖος ἄνθρωπος, ἔτρεπετο εἰς φυγὴν, ὅταν ἔβλεπε μπροστά του... μῆλα!

Ὁ φιλόσοφος Ἐράσμιος, ὅταν ἔνοιωθε τὴ μυρωδιὰ ψαριοῦ, κατελαμβάνετο ἀπὸ... πυρετὸ κι' ἔπεπτε ἄρρωστος στὸ κρεβάτι!

Ὁ Βάκων σὲ κάθε ἔκλειψι σελήνης... λιποθυμοῦσε!

Ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας Ἐρρίκος ὁ Α' δὲν μπορούσε νὰ μείνῃ μονάχος σὲ δωμάτιο, ὅπου ὑπῆρχε γάτα!

Βαδίζουν χαρούμενοι πρὸς τὸ Παρίσι.